— Послушайте, каза тя: — отъ първата наша срѣща вий ме заинтересувахте. Азъ поискахъ да ви запозная... питахъ и распитвахъ и се научихъ че ~~вий~~ сте единъ нещастенъ момъкъ, но нещастието ви се е увеличило отъ какъ сте ме залюбили...

— О, никога, прекъсна я Митю: — азъ се чувствовамъ напълно щастливъ отъ оназъ още минута, когато ние ~~ненадейно~~ случайно се сбутахми... Помните л вий това?... и той неволно се ~~засмѣ~~. усмихна

— Помня!... Дозволете ли да бъда съ васъ откровенна. Азъ не ви любя сега, а можла бихъ да ви обичамъ... Но, слушайте, моля ви се, забравете ме, бѣгайте далечъ отъ меня, изгонете изъ умътъ си всякакво въспоминание за меня — това ще ви спасе отъ пропастьта, надъ която сте се надвѣсили. Азъ не мога ви съставя щастието и вий може би ще прокълнете оназъ пагубна минута, въ която сме ще срещнеми ~~се срещна~~хми, вий може би ще ме презирате, даже повече, ще ме ненавиждате...

— Какъ можете ви да мислите подобни нѣща? о, никога, никога изъ моитѣ уста не ще излезатъ лоши думи задъ васъ!... азъ ви любя, обожавамъ ви... съгласете се... направете ме напълно щастливъ и азъ ще ви благославямъ презъ цѣлия си животъ; въ вашитѣ рѫцѣ се намирва моя животъ, съжалете ма, не ме убивайте.....
и той съ страсть я хвана за рѫката. И въ мъртвата тишина звънна цѣлувка....

— Слушайте, продума момата: — повторомъ ви се моля, забравете ме, бѣгайте отъ мене, не ме принуждавайте да раскрия истината, защото тя може да ви убие.......... Вий сега сте увлечени, любите ме, обожавате ме, напослѣ ще се каете, ще ме прокълнете, ще ме презирате, ще ме ненавиждате, забравете ме, спасете се до дѣ има време...